

Kürti László

VAK KUTYAKÖLYKÖK

ahol fuvaros lovát tartotta nagyapám,
azon az udvaron állt a csűr is, odajártunk
ugrálni a szénásba, mi, az unokák.
ahol meghallottuk a kölyökkutyák
nyöszörgését, vak jószágok várták
az anyjukat éhesen. azt a fehér korcsot,
a dédanyám lógó csecsű szuka kutyáját,
míg élek, nem felejttem, felém oldalazva jött,
úgy köszönt. kutyahúség, bizalom, tejszagú
kölykök, de nem jött az anyjuk. összeszedték
a cigányok a foltos kölyköket. nem mertünk
velük szembeszállni, felnőttek voltak,
és késsel jöttek az udvarra. vinnyogtak
a kölykök, mentettük az irhánkat.
négy vak kölyök, futottunk haza, nagyanyánkhoz.
azóta szanaszét szórtak bennünket is azok
az ismeretlen kezek. cipelve, nyakon csípve,
túl az életünk felén, mit tehetnénk,
és van-e az akaratunkhoz bármi közünk?